Конгрес Українських Націоналістів

Любіть Україну!

НАЦІЯ І ДЕРЖАВА

e-mail: nacija@ukr.net www.nacija.org.ua 17 червня 2008 року № 25 (241)

ВІДКРИТИЙ ЛИСТ

ЗУПИНИТИ ШОВІНІСТИЧНУ ВАКХАНАЛІЮ!

Президенту України
В. А. Ющенку

Пане Президенте!

Незаконні роботи зі встановлення пам'ятника аморальній імператриці і тирану українського, російського і кримськотатарського народів Катерині ІІ у Севастополі вступили у завершальну стадію. Отже, ініціатива ідеологів ЧФ Росії зі спотворення історичної правди за сприяння проросійських депутатів Севастопольської міської ради, представників Партії регіонів, Комуністичної партії та Російського блоку матеріалізується і призведе до появи в українському місті ще одного місця для задоволення сепаратистами та російськими шовіністами своїх шовіністичних потреб та проведення шовіністичних ритуалів. Це робиться в атмосфері правової вакханалії, тобто, незважаючи на рішення суду про призупинення будівництва, роботи продовжуються шаленими темпами. Звертаємо увагу на те, що майбутній монумент не є пам'ятником місцевого значення, отже, рішення про його встановлення повинно прийматися на рівні центральних державних органів.

Прикрим фактом є нахабна пропагандистська обробка населення державним радіо і телебаченням міста, у результаті якої необхідність встановлення монумента цариці вперше за 225 років існування міста стала першочерговою потребою його мешканців на рівні хліба і повітря.

Громадський комітет "Український Севастополь" вважає майбутню прикру подію гуманітарною катастрофою не лише у місті. Адже в пам'яті численних туристів залишаться спогади не тільки про військову славу легендарного Севастополя, а й розчарування від вшанування аморальної цариці і ворога українського народу. Черговим кроком українофобів та сепаратистів може стати і зведення в Севастополі монумента катові всіх часів Сталіну.

Звертаємо увагу на те, що російськими керівниками дестабілізації в нашій країні заплановано в Криму і Севастополі в час святкування ювілею провести т. зв. міжнародний форум козаків, тобто півтори тисячі учасників воєнізованих формувань з Росії безперешкодно будуть збиратися на території України. На наш погляд, це несе загрозу національній безпеці України.

Громадський комітет "Український Севастополь" закликає Вас, Пане Президенте, як гаранта Конституції припинити розпалення міжнаціональної ворожнечі в Криму і Севастополі, правовими засобами не допустити відкриття пам'ятника Катерині ІІ в Севастополі ні під час ювілею, ні після нього, та не допустити зіткнень і пролиття крові в разі можливої участи козаків іншої країни у відкритті пам'ятника.

Громадський комітет
"Український Севастополь"
11 червня 2008 р.

ПОСТАТЬ

ПЛАНЕТА НА ІМ'Я ПЛАЧИНДА

Виповнюється 80 років письменнику-лицарю, письменнику-сенсації української літератури Сергію Плачинді

Юлія МИРОНЧУК

Людина, до якої неможливо бути байдужим, українець молдовського походження Сергій Плачинда прийшов у цей світ 18 червня 1928 року. Хліборобська родина Петра та Марії Плачинд, які жили на хуторі Шевченковому в Кіровоградській області, дала синові міцну життєву закваску, залізну волю до життя і всепереборну любов до рідної землі. Дитиною пережив голод 1933 року і досі яскраво пам'ятає ті жахіття. Підлітком під час війни спробував себе у професіях токаря, вантажника, слюсаря, жаткаря. Допитливе, спрагле до істини серце привело Сергія Плачинду на філологічний факультет Київського держуніверситету, а далі – до аспірантури. Дописувати у ЗМІ почав ще на перших курсах вузу. А потім – усе життя пов'язав з журналістською та письменницькою нивою. Чотири роки працював завідувачем відділу публіцистики газети "Літературна Україна", п'ять років очолював відділ прози у видавництві "Молодь". З 1970 до 1999 року перебував "на творчій роботі". Шість років віддав роботі в журналістському колективі тижневика "Столиця". Небайдужий, активний, темпераментний Сергій Петрович і досі не сидить, склавши руки: пише монографії і книги, працює в Науково-дослідному інституті українознавства. А до того ще очолює творче об'єднання "Оратанія" при Національній Спілці письменників України та є головою громадського комітету порятунку Дніпрі та малих річок України. Автор численних книг, монографій та статей, які кожним своїм рядком стоять на захисті українського інтересу у його найширшому розумінні. Сьогодні Сергій ПЛАЧИНДА – лауреат міжнародної премії імені І. Кошелівця та почесний козак Київської сотні імені Святослава Хороброго – співрозмовник "Нації і держави".

Закінчення на 4-й стор.

КУН ВИМАГАЄ ПОВЕРНЕННЯ ГРАФИ "НАЦІОНАЛЬНІСТЬ"

Хмельницька обласна організація Конгресу Українських Націоналістів розпочинає загальнообласну акцію з відновлення графи "національність" у паспорті громадянина України.

На засіданні обласного проводу націоналісти вирішили дати старт довгостроковій акції, логічним завершенням якої, як планується, буде повернення в паспорт графи "національність".

Постановами Верховної Ради України № 2503-XII від 26 червня 1992 року та № 3423-XII від 2 вересня 1993 року було ліквідовано графу про національність у нових українських паспортах, які друкувалися на замовлення в Ізраїлі.

У Хмельницькій обласній організації КУН переконані, що згаданим кроком влада фактично позбавила громадян України національної самоідентифікації, унеможлививши національне будівництво в Україні. Разом з тим, дискримінуються і права національних меншин, адже жодний юридичний документ, який посвідчує особу, не визначає приналежність до тієї чи іншої національности.

Проводом обласної організації КУН заплановано провести широкомасштабну агітаційну кампанію із залученням власних друкованих видань, регіональних ЗМІ серед населення Хмельниччини з метою актуалізації даного питання.

У рамках акції націоналісти підготували звернення в обласну раду, усі районні, міські, селищні та сільські ради Хмельниччини – загалом понад 600 рад. У них містяться заклики розглянути питання повернення графи "національність" на сесіях місцевих рад та підготувати звернення до Верховної Ради України, Президента України із вимогою затвердити новий зразок паспорта із внесенням графи "національність" і заповненням його українською мовою.

"Ліквідувавши графу "національність", нас позбавили змоги мати пропорційне представництво у вищих органах влади, – говорить голова секретаріату Хмельницької обласної організації КУН О. Симчишин. – Теперішні народні депутати переважно не належать до української нації, але при цьому намагаються будувати Українську державу. До чого призводить це будівництво, ми усі бачимо. Сподіваємося, що найближчим часом акція стане всеукраїнською, і до неї приєднаються інші політичні сили, громадські організації".

Прес-служба Хмельницької
обласної організації
Конгресу Українських Націоналістів

25
4 820102 210017

Дорогі читачі! Триває передплата на газету «Нація і держава» на 2008 рік. Інформація про газету міститься в Каталозі видань України на 2008 рік. Наш індекс: 09715. Передплатна ціна: 1 місяць – 2,17 грн., 3 місяці – 6,16 грн. Сподіваємося на солідарність і допомогу!

КОРОТКО

ВІННИЧЧИНА

З ініціативи Проводу Вінницької обласної організації КУН члени Вінницького громадсько-політичного об'єднання "Український Дім" провели пікетування приміщення обласної ради, в якому проходило засідання 17 сесії 5-го скликання Вінницької обласної ради. Основною вимогою учасників пікету до депутатського корпусу Вінницької обласної ради було прийняття постанови про визнання вояків ОУН-УПА борцями за волю України у Другій світовій війні з наданням їм усіх пільг згідно з чинним законодавством України.

Голова Вінницької обласної ради Г. Заболотний, відповідаючи на запитання депутатів, чому не внесено до порядку денного сесії питання про визнання вояків ОУН-УПА, заявив: "На нараді голів рад у Одесі голова Верховної Ради України Арсеній Яценюк на поставлене йому аналогічне запитання відповів, що питання визнання вояків ОУН-УПА учасниками національно-визвольної боротьби за волю України у Другій світовій війні не входить до компетенції обласних, міських та селищних рад".

Висновок вінничани зробили один: відбувається блокування цього важливого питання не тільки у Вінниці, а й у Києві на найвищому рівні.

Прес-служба
Вінницької ОО КУН

ДНІПРОПЕТРОВЩИНА

На виконання Указу Президента України Віктора Ющенка "Про вшанування жертв політичних репресій" у Новомосковську на будинку № 1 по вулиці Українській встановлено меморіальну дошку відданому сину України Миколі Сармі-Соколовському. На дошці – портрет патріота у вишиванці і викарбувано текст: "В цьому будинку з 1974 року до 09.08.2001 року жив борець за незалежність України, художник, письменник, священик, кобзар, бандурник, політв'язень, член ОУН, лауреат Міжнародної премії фонду Тараса Шевченка Микола Олександрович Сарма–Соколовський.

Він примножив славу України і Новомосковська на світовому рівні. Хай пам'ять вічно буде серед нас. Побратими національної ідеї".

Меморіальну дошку встановлено згідно з рішенням виконавчого комітету Новомосковської міськради за ініціативи міських політичних і громадських організацій, зокрема Конгресу Українських Націоналістів, Товариства політв'язнів та репресованих, Всеукраїнського об'єднання ветеранів, Товариства "Просвіта" імені Тараса Шевченка. Кошти на виготовлення дошки були отримані від добровільних пожертв членів організацій і партій національно-демократичного спрямування.

19 травня, у день народження М. Сарми-Соколовського, на урочистості з нагоди відкриття меморіальної дошки зібралися усі, хто цінує українську культуру та народну творчість.

На свято прибуло багато гостей, друзів Сарми-Соколовського, прихильників його таланту і послідовників.

Неповторний народний колектив бандуристів Новомосковська, що носить ім'я "Сарма", своєму духовному наставнику подарував чарівні пісні "Галичанка", "Козак лугом їде". Приїхала у Новомосковськ із Підгородного кобзарівна Леся Коваль. Бажаним гостем був дослідник історії кобзарства з Харкова К. Черемський. Теплі слова про М. Сарму-Соколовського виголосила науковий працівник Дніпропетровського літературного музею "Придніпров'я" Світлана Мартинова, прочитала свої вірші поетеса Дора Калинова, а лауреат конкурсу декламаторів Ганна Буркацька прочитала вірш Миколи Олександровича "Україна". На урочистостях присутні привітали голова обласної організації КУН М. Хоменко, член обласної ради Всеукраїнського товариства "Просвіта" імені Тараса Шевченка В. Пироженко. Голова Новомосковської районної організації КУН В. Затишняк зачитав ухвалу ради організацій і партій національно-демократичного спрямування про вшанування пам'яті усқлавленого земляка встановленням меморіальної дошки, а також виданням книги про борця за волю України, забезпеченням шкіл і бібліотек його творами. Говорилося про необхідність порушення клопотання перед міською владою про перейменування провулка Артемівського на ім'я Сарми-Соколовського, визнання його почесним громадянином міста. На заході була присутня родина Соколовських – дружина Варвара Степанівна, дочки Євгенія та Людмила, онуки.

Від імені родини виступила Мирослава, онука Миколи Олександровича, яка подякувала усім за вшанування пам'яті близької людини.

До глибини душі схвилювало присутніх палке і чуйне слово митрополита Дніпропетровського і Криворізького високоповажного Адріана.

Урочиста хвилина освячення меморіальної дошки супроводжувалася молитвою "Боже великий, єдиний, нам Україну храни".

Друзі, побратими, натхненні Божою енергією добра, з високим піднесенням заспівали улюблену пісню Миколи Олександровича "Ой у лузі червона калина".

Емма ШАПОВАЛОВА

ІВАНО-ФРАНКІВЩИНА

На Прикарпатті підбито підсумки обласного конкурсу, присвяченого 100-річчю Головного провідника ОУН Степана Бандери, що проходив під девізом: "Добро нації – найвища мета людини на землі". Організувала цей захід Івано-Франківська міська організація Конгресу Українських Націоналістів.

– У часи Другої світової війни Україна була під п'ятьма окупантами. І треба було мати велику мужність, тверду волю і об'єднану ідею, аби постати проти них. Саме їх мала ОУН, яка у воєнному лихолітті створила героїчну Українську Повстанську Армію для боротьби з окупантами, – наголосив, вітаючи переможців конкурсу, голова Всеукраїнського Братства ОУН-УПА Михайло Зеленчук. – Описати подвиг борців за волю у творах, відтворити його у картинах і плакатах – значить поставити його на карб пам'яті майбутніх поколінь. І дуже важливо, що це робите ви, юні таланти, спадкоємці учасників визвольних змагань.

За словами голови проводу МО КУН Є. Щупака, коло учасників конкурсу нинішнього року значно розширилося, до нього долучились як ліцеїсти, гімназисти, учні училищ, так і школярі з віддалених сільських шкіл. Ширшою стала палітра як творів-оповідей, так і малюнків і плакатів.

Дякували конкурсантам внучка сестри Степана Бандери Володимири Галина Завиховська, голова ОО КУН Б. Борович, директор Музею визвольних змагань Прикарпатського краю художник С. Каспрук.

З вітальним словом до лауреатів конкурсу звернулися також почесний голова міської організації КУН Л. Слюсар і один із засновників конкурсу, генерал-хорунжий обласного осередку Українського козацтва М. Бондар.

А потім переможцям вручили грамоти, премії, бібліотечки, солодкі дарунки. Найкращі роботи стануть експонатами Музею визвольних змагань, де і залишаться на зберігання.

Прес-служба КУН

КРИМ

Активісти кримських організацій КУН, УНП, НРУ та "Просвіти" провели на площі Совєцькій у м. Симферополі мітинг на підтримку президентського курсу євроінтеграції та вступу України до НАТО. Проведенню заходу намагалися завадити

представники місцевих осередків КПУ, "Русской общины" та партії "Союз". Також були помічені представники організації патріотів Криму та Росії "Непокорённый Севастополь" та деякі високопосадовці кримських органів влади, які заважали проукраїнським організаціям висловлювати підтримку діям Президента України В. Ющенка. Трохи згодом на арені з'явився і нардеп України Л. Грач.

Під час проведення мітингу відбулося декілька сутичок, після яких правоохоронці затримували представників лівих сил, які вели себе надзвичайно зухвало, намагалися фізично вплинути на учасників мітингу та міліціянтів. Окрім кулаків, ренегати від комуністів намагалися поцілити в українських патріотів яйцями, томатним соком та молоком. Від цих дій постраждав Голова КО КУН Василь Овчарук, який був облитий молоком невідомою особою, котра відразу була затримана працівниками міліції.

Окремі нелюди намагалися знищити навіть державний прапор України, але правоохоронці зашкодили цьому.

Олекса НОСАНЕНКО,
молодіжний референт КО КУН.

ТОВ "Мультисервіс" (м. Київ, вул. Московська, 45/1) **проводить прилюдні торги з реалізації арештованого нерухомого майна, а саме:**

Лот № 1. 1/4 частина трикімнатної квартири №65, яка належить Поліщук І.О. (м. Б. Церква, вул. Славіна, 2/167, кв. 65) та знаходиться за адресою: Київська обл., м. Б. Церква, вул. Славіна, 2/167. Квартира розташована на 2-му поверсі 9-поверхового будинку, загальною площею – 70,0 кв.м; житлова пл. – 39,9 кв.м. Стартова (початкова) ціна – 36 090,00 грн. без ПДВ. Лот № 2. ? частина двокімнатної квартири №17, яка конфіскована у Прилепського І.С. на користь держави, що знаходиться за адресою: Київська обл., м. Б. Церква, вул. Сломчинського, 3. Квартира розташована на 1-му поверсі 5-поверхового будинку, загальною площею – 37,7 кв. м, житловою площею – 27,4 кв.м. 1-ша кімн. 10,3 кв. м, 2-га кімн. – 17,1 кв. м, кухня – 5,4 кв. м, ванна – 2 кв. м, туалет – 0,9 кв. м, коридор – 1,0 кв. м, кладовка – 1,0 кв. м, висота приміщення – 2,5 кв.м. Стартова (початкова) ціна – 50 510,00 грн. з ПДВ. Лот №3. ? частина трикімнатної квартири №12, яка належить Тройницький А.В. (м. Боярка, вул. Лінійна, 30) та знаходиться за адресою: Київська обл., Києво-Святошинський р-н, м. Боярка, вул. Лінійна, 30. Квартира розташована на 3 поверсі 9-поверхового будинку, загальною площею – 37,3 кв. м, житловою площею – 40,3 кв. м, 1-ша кімн. – 12,8 кв. м, 2-га кімн. – 10,2 кв. м, 3-тя кімн. – 17,3 кв. м, кухня – 9,7 кв. м, ванна – 3,3 кв. м, туалет – 1,1 кв. м, коридор – 8,4 кв. м, лоджія – 1,5; 3,0 кв. м, висота приміщення – 2,6 кв. м. Стартова (початкова) ціна – 94 232,00 грн. без ПДВ. Гарантійний внесок (5% від стартової ціни) по Лоту №1 у розмірі 1 804,50 грн. без ПДВ, по Лоту №2 у розмірі 2 525,50 грн. без ПДВ, по Лоту № 3 у розмірі 4 711,60 грн без ПДВ та реєстраційний внесок по кожному лоту у розмірі 17 грн. (у т.ч. ПДВ) вноситься на п/р № 26004000000292 у ТОВ "Універсальний комерційний банк "Камбіо", МФО 380399, ЄДРПОУ 25635917, одержувач – ТОВ "Мультисервіс". Торги відбудуться 03.07.2008 р. об 11.00 за адресою: м. Київ, вул. Московська, 45/1, к. №1. Кінцевий термін реєстрації 30.06.2008р. включно. Остаточна оплата за придбаний об'єкт здійснюється протягом десяти днів з дня затвердження протоколу про проведення прилюдних торгів, не враховуючи дня проведення прилюдних торгів, вихідних і святкових днів. Майно реалізується за кошти і в рахунок погашення заборгованості перед: Лот №1 – юридичними особами; Лот №3 – Дубовенко Т. Г. (м. Київ, вул. Березняківська, 16-а, кв. 269). Ознайомитися з майном можна кожен робочий день за його місцезнаходженням, звернувшись до організатора прилюдних торгів. Бажаючим взяти участь у прилюдних торгах необхідно звернутися до організатора прилюдних торгів для реєстрації за адресою: м. Київ, вул. Московська, 45/1. Довідки за телефонами: 8 (044) 496-34-74.

ТОВ "Форт" (м. Київ, вул. Мечнікова, 14/1, оф. 413, ЄДРПОУ 31912908) **проводить прилюдні торги з реалізації арештованого нерухомого майна, яке належить ТОВ "Тулинське"** (Київська обл., Миронівський р-н, с. Тулинці, вул. 12 липня, 21, ЄДРПОУ 30349433), **а саме:**

Лот №1. Нежитлова будівля складу (Літ. К) заг. площею 1311,4 кв. м. Стартова (початкова) ціна – 51 738 грн. без ПДВ. Гарантійний внесок – 2 586,90 грн. без ПДВ.

Лот №2. Нежитлова будівля очисної споруди (Літ. Ж) заг. площею 53,5 кв. м. Стартова (початкова) ціна – 10 374 грн. без ПДВ. Гарантійний внесок – 518,70 грн. без ПДВ.

Лот №3. Нежитлова будівля очисної споруди (Літ. Є) заг. площею 53,5 кв. м. Стартова (початкова) ціна – 10 374 грн. без ПДВ. Гарантійний внесок – 518,70 грн. без ПДВ.

Лот №4. Нежитлова будівля складу, гаражу, майстерні (літ. Б) заг. площею 1216,6 кв. м. Стартова (початкова) ціна – 63 315 грн. без ПДВ. Гарантійний внесок – 3 165,75 грн. без ПДВ.

Лот №5. Нежитлова будівля вагової (літ. Д) заг. площею 16,7 кв. м. Стартова (початкова) ціна – 3 844 грн. без ПДВ. Гарантійний внесок – 192,20 грн. без ПДВ.

Будівлі знаходяться за адресою: Київська обл., Миронівський р-н, с. Тулинці, вул. Барвіночна, 14. Стіни будівель цегляні, перекриття залізобетонні.

Лот №6. Нежитлова будівля свинарника (літ. А) заг. площею 1565,8 кв. м. Стартова (початкова) ціна – 40 963 грн. без ПДВ. Гарантійний внесок – 2048,15 грн. без ПДВ.

Лот №7. Нежитлова будівля столярного цеху літ. (Б) заг. площею 361,6 кв. м. Стартова (початкова) ціна – 9 723 грн. без ПДВ. Гарантійний внесок – 486,15 грн. без ПДВ.

Будівлі знаходяться за адресою: Київська обл., Миронівський р-н, с. Тулинці, вул. Барвіночна, 15. Стіни будівель цегляні, перекриття залізобетонні.

Земельні ділянки, на яких знаходяться об'єкти нерухомості, за боржником не зареєстровані, в постійне користування та оренду не надавались. Ознайомитись з майном можна щодня (крім вихідних та святкових днів) за його місцезнаходженням, звернувшись до організатора аукціону. Бажаючим взяти участь у прилюдних торгах необхідно звернутися до організатора прилюдних торгів для реєстрації за адресою м. Київ, вул. Мечникова, 14/1, оф. 413.

Гарантійний внесок (5% від стартової ціни) та реєстраційний внесок в розмірі 17 грн. (в т.ч. ПДВ) за кожний лот вноситься на поточний рахунок №26003060107656 в КГРУ КБ "Приватбанк", МФО 321842, ЄДРПОУ 31912908, одержувач ТОВ "Форт". Прилюдні торги відбудуться 03 липня 2008 р. об 11 год. за адресою: Київська обл., м. Миронівка, вул. Леніна, 76, у приміщенні ВДВС Миронівського РУЮ Київської області. Кінцевий термін реєстрації 01 липня 2008 р. о 13 год. Остаточна оплата за придбаний лот здійснюється протягом десяти днів з дня затвердження протоколу про проведення прилюдних торгів, не враховуючи дня проведення прилюдних торгів, вихідних і святкових днів. Майно реалізується за кошти і в рахунок погашення заборгованості перед юридичними та фізичними особами. Інші дані невідомі. Довідки за телефонами: 8(044) 246-45-90, 8(044) 247-42-05.

ТОВ "Мультисервіс" (м. Київ, вул. Московська, 45/1) **проводить аукціон з реалізації арештованого рухомого майна, а саме:**

Лот № 1. Автомобіль марки ИЖ, 2006 р. в., червоного кольору. Стартова ціна – 20 453,00 грн. без ПДВ. Лот № 2. Автомобіль марки ВАЗ-21213, 2000 р.в. Стартова ціна – 15 736,00 грн. без ПДВ. По Лоту №1 Гарантійний внесок (10% від стартової ціни) у розмірі 2 045,30 грн. без ПДВ та реєстраційний внесок у розмірі 17 грн. з ПДВ, по Лоту №2 реєстраційний внесок у розмірі 34 грн. з ПДВ, вносяться на п/р № 26004000000292 у ТОВ "Універсальний комерційний банк "Камбіо", МФО 380399, ЄДРПОУ 25635917, одержувач – ТОВ "Мультисервіс". Аукціон по Лоту №1 відбудуться 17.07.2008 р. об 11.00, по Лоту №2 відбудеться 03.07.2008 р. о 14.00 за адресою: м. Київ, вул. Московська, 45/1, к. 1. Кінцевий термін реєстрації по Лоту №1 – 14.07.2008 р. по Лоту №2 – 30.06.2008 р. включно. Остаточна оплата за придбаний об'єкт здійснюється протягом десяти днів з дня затвердження протоколу про проведення прилюдних торгів, не враховуючи дня проведення прилюдних торгів, вихідних і святкових днів. Майно реалізується за кошти і в рахунок погашення заборгованості перед: Лот №1. – АКБ "Трансбанк" (м. Київ, вул. Фізкультури, 9); Лот № 2. – юридичні особи. Ознайомитися з майном можна кожен робочий день за його місцезнаходженням, звернувшись до організатора аукціону. Бажаючим взяти участь в аукціоні необхідно звернутися до організатора аукціону для реєстрації за адресою: м. Київ, вул. Московська, 45/1. Довідки за телефонами: 8 (044) 496-34-74.

Наші корпункти

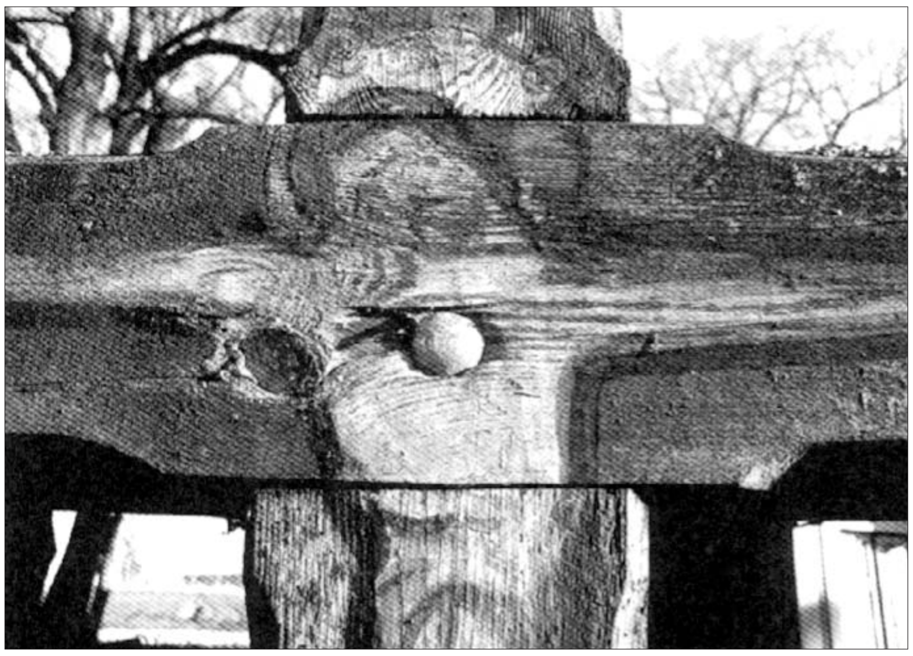
Вінниця	Гусар Віталій	(0432) 35-02-09
Дніпропетровськ	Хоменко Микола	(056) 748-17-92
Донецьк	Олійник Марія	(062) 337-23-48
Житомир	Крук Микола	(0412) 44-52-32
Запоріжжя	Тимчина Василь	(0612) 67-31-82
Івано-Франківськ	Салига Роман	(0342) 3-11-35
Кіровоград	Тріщенко Віктор	(0522) 36-95-25
Київська обл.	Сахацький Олександр	(04497) 4-92-93
Київ	Мохналь Михайло	(044) 278-63-89, 279-68-34
Луганськ	Олександр Антонов	8-093-903-86-62
Луцьк	Мельник Євген	(0332) 78-07-65, 72-87-95
Львів	Пшеволоцький Микола	(0322) 38-67-63
Миколаїв	Яценьо Софія	(0512) 49-67-90
Мукачеве	Ференц Петро	(03131) 2-25-45
Одеса	Парфенюк Василь	(048) 75-83-113
Полтава	Квачова Олеся	(0532) 28-053
Рівне	Кривко Ігор	(0362) 23-78-55
Севастополь	Проценко Володимир	(0692) 48-79-46
Сімферополь	Овчарук Василь	(0652) 29-77-43
Суми	Перетятько Олексій	(0542) 25-88-98
Тернопіль	Чибрас Володимир	(0352) 52-56-91
Харків	Дяків Богдан	(057) 716-02-18
Херсон	Реуцький Іван	(0552) 26-50-56
Хмельницький	Демид Анатолій	(0382) 65-72-35
Черкаси	Гафінова Любов	(0472) 45-12-05
Чернівці	Лютик Віктор	(0372) 51-02-72
Чернігів	Рябченко Валерій	(04622) 4-38-81

МЕТАМОРФОЗИ ЧАСУ

Кількасотлітнє жалюгідне ниділння на задвірках дикої Московської імперії спричинилося до втрати державницьких традицій і вміння давати тверезі оцінки історичним подіям та суспільним явищам. Брутальне ігнорування українських національних інтересів брехливими байками про "малоросійську гілку великоросійського дерева", "православну єдність", зумисне прив'язування до непритаманних українцям проблем самої метрополії витворило цілком відірване від реалій трактування минулого, сприйняття нинішнього, й бачення майбуття. Трагічним спадком вимушеної перерви в тяглості державницьких традицій є не стільки помилкове, скільки цілковито протилежне реалям сприйняття дійсности. Звідси й проблеми з патріотичним вихованням.

ДОЛАЮЧИ АГРЕСИВНИЙ АТАВІЗМ

Олесь ВАХНІЙ

Дійсно, чи перейматимуться долею України вояки, підприємці, робітники, службовці, коли взірцем для вчинків матимуть не воїнів князя Святослава, запорожських звитяжців, гайдамаків, січових стрільців, вояків УПА, а вічноп'яних російських солдатів, батькопродавця Павла Морозова та сонм позбавлених людської гідности підлабузників? Українці донині так і не зрозуміли, що жодної суттєвої різниці між генетично хворою гемофілією царською династією й комуністичним тоталітаризмом (котрий в дійсності був лише ширмою російського імперського шовінізму) ніколи не було. Попри криваві пертурбації в самій Московії (йдеться про палацові перевороти, революції, "відлиги" й "застої"), Україна була й залишалася поневоленою. Прикро визнавати, але, вивільнившись з тенет неприхованого рабства (покінчивши з кріпацтвом в 1861 р. й наважившись проголосити, нарешті, незалежність у 1991 р.), українці так і не позбулися рабства духовного. Звідси й переважна більшість наших нинішніх негараздів. Ворогам й недоброзичливцям цей ненормальний стан речей вигідний. Влаштовуючи дохрипотні суперечки довкола неіснуючих або штучно витворених проблем, українці залишають поза увагою головне. А духовно дезорієнтованими правити суттєво легше. Замість цілковитого очищення окраденої України від залишків окупаційного тоталітаризму, суспільство примушують перейматися розмірами пенсій, стипендій, заробітних плат та одноразових виплат найрізноманітніших "допомог". Не піддавайтеся на провокацію, брати і сестри. Проблеми, котрі видаються вам вкрай складними й безугавно актуальними, обтяжуватимуть вас доти, доки ви не усвідомите причину їх постання й не наважитеся рішуче розірвати тенета духовного рабства, котрі унеможливлюють гордо підняти голову.

Варто усвідомити: такі чеснoти, як честь, гідність, совість, пошана до здобутків предків, неприцемірна любов до ближніх (згідно з Шевченком "і мертвих, і живих, і ненарожденних"), жодною формою задоволення власних забаганок (навіть матеріальним добробутом) ніколи не придбати. Кличу наважитися, нарешті, поставити самим собі запитання: з якого дива українці вшановують людей, котрі відмовляли їм в праві на існування? Дехто знаходить безглузді аргументи, мовляв, то історія, і її не треба забувати. Згоден, історію потрібно знати. Ми не маємо морального права забувати вбитих за наказом московського царя-сифілітика Петра І мешканців Батурина, знищених в часі визвольних змагань 1917-21рр. вояків армії УНР, пограбування продзагонами селян, насильницьку, нівелюючу людську гідність колективізацію, штучний Голодомор й асиміляцію. Проте знання минулого й запопадливе запобігання перед брутальністю вчорашнього окупанта нічого спільного не мають. Усьому є межа. Цинізму й забріханості також. В українців украли історію. Нині зусиллями небайдужих до долі рідного народу заголові повертають довгий час замовчувані або зумисне сатанізовані імена генерала Шухевича, кілька десятків років мордованого царським режимом гетьмана Калнишевського, та оббріханого Мазепу. Ми донині ще не оцінили по справжньому втрату таких геніїв, як Василь Стус, Олекса Тихий, Валерій Марченко, Алла Горська, Василь Симоненко... З вини окупантів Шевченко довгий час був позбавлений змоги писати й малювати. І як наруга над пам'яттю мільйонів загиблих, наш слух донині ріжуть названі на честь катів українського народу вулиці наших міст. Що доброго для України в цілому (мешканців міст й сіл зокрема) зробили такі діячі комуністичного руху, як Гриць Петровський, Луначарський, Фрунзе, Косіор, Якір, Мануїльський, Дзержинський, Чапаєв, Котовський?... Невже, влаштувавши різанину, паризькі й більшовицькі комунари полишили по собі якийсь гарний слід в історії? Чому нас донині примушують вшановувати російського генерала Ватутіна? Прагнучи отримати від Сталіна чергову нагороду, він примушував українців під загрозою розстрілу чекістами-загородзагонівцями йти в атаку на німецькі дзоти й тисячами віддавати життя за примарне "комуністичне майбутнє". Справедливою карою за його злочини була куля українського повстанця. Вся діяльність московських окупантів була спрямовано на витворення ігноруючої потреби народу держави, котра на щастя вже давно (і геть не в Бозі) почила на смітнику історії.

Досвід минулого засвідчив: духовне відродження є запорукою успішности подальших дій і вчинків. Не очистившись від фальшивих вартостей, ми ніколи не досягнемо успіху в інших царинах суспільного життя. Нам не дозволили зробити це в часі проголошення незалежності, але ігнорування проблеми жодним чином не свідчить про її відсутність. Аби не довелося червоніти перед нащадками, наважмося, нарешті, назвати речі власними іменами.

СУСПІЛЬСТВО

ЗАХИСТИМО УКРАЇНЦІВ В УКРАЇНІ

Під таким гаслом в Івано-Франківську пройшло віче, учасники якого висловили стурбованість з приводу того, що політична ситуація в Україні стає все напруженішою. Піднімають голови ставленики Московської імперії в Криму та на Сході України. Синхронно в Москві та Криму звучать погрози відторгнення Криму від України. У східноукраїнських областях йде наступ на все українське. Ситуація стає подібною до ситуації в Судетах 1938 року.

Владні структури замість того, щоб наводити лад у державі, зайняті "перетягуванням канату". В суспільстві панують безлад і анархія.

Наміри і певні кроки Президента Ющенка щодо перетворення України з пострадянської в українську не реалізуються через саботаж і прямий супротив у багатьох регіонах. Виконання Конституції і законів України не контролюється, порушники не караються і надалі залишаються в органах влади, безкарно розкрадається національне добро. Не діє принцип: "Закон – один для всіх".

В оточенні Президента знаходиться чимало осіб з сумнівною репутацією, які від його імені через Секретаріат Президента проводять свою політику, яка часто приносить не користь, а шкоду державі.

Волюнтаристська політика Прем'єр-міністра Тимошенко в соціально-економічній сфері побудована не на тверезих економічних розрахунках, а на популізмі, що призвело до галопуючого зростання інфляції, падіння життєвого рівня народу, зростання зневіри до владних структур. Прем'єр-міністром демонструється відкрита зневага до законів України.

Верховна Рада перетворилася у клуб за інтересами, де представники олігархічних кланів на догоду своїм господарям приймають або мають прийняти закони на остаточне розграбування тих багатств, що залишилися ще у власності держави.

Народ відсторонений від участі в управлінні державою. Вибори за закритими списками позбавили його можливості не допустити в ради всіх рівнів представників кланів, непорядних людей, а подекуди і явних корупціонерів та злочинців. Масові звернення людей до владних структур різних рівнів ігноруються, звідти часто на злободенні запити відповідають відписками.

Констатуючи ці та інші факти, учасники віче прийняли резолюцію, в якій вимагають:

1. Прийняття Верховною Радою України протягом найближчого часу необхідних законів щодо відновлення прав українців в Україні як корінної нації, зміни системи виборів, оподаткування нерухомості і надприбутків, очищення інформаційного простору від окупації, забезпечення прав молоді на належне життя, дієвих законів боротьби з корупцією та хабарництвом, внесення в український паспорт графи про національність.

2. Проведення Кабміном ревізії кадрів щодо їхньої професійності і незалежності від кланів, атестації всіх представників владних структур на знання державної мови, розробки і впровадження дієвих заходів боротьби з інфляцією, корупцією, хабарництвом та "дерибаном" землі.

3. Забезпечення президентськими структурами захисту територіального й економічного простору України.

У випадку ігнорування вищезгаданих вимог учасники віче залишають за собою право звернутися до громадськості України із закликом провести загальноукраїнський захід протесту.

Влада – важка ноша і дана для того, щоб служити народу та відстоювати його інтереси, а не інтереси окремих людей і кланів – наголошується у резолюції.

ЧИТАЦЬКА ПОШТА

"СВЯТОШІ" "П'ЯТОЇ КОЛОНИ"

Громадяни нашої держави, а також люди близького і далекого зарубіжжя, знають про місто Почаїв, де розташована Свято-Успенська Почаївська Лавра. Прихожани, паломники, туристи приїжджають, щоб з любов'ю і вірою поклонитися святині і віддати належну шану святим мощам Іова і Амфілохія, набратися святої енергії Божого Духу і Господнього благословення. Але не все так по-Божому, згідно з церковними канонами, виходить із проповідей "святих" московських попів. На недільній літургії 1 червня намісник Свято-Успенської Лаври, архієпископ Володимир у своїй проповіді до мирян нещадно і брутально паплюжив першу особу нашої держави Президента України В. Ющенка, заявляючи, що курс дій Президента і його оточення – це дії антихриста і диявола.

Звертаємося до СБ України з вимогою дати належну оцінку діям і виступам подібних "святих" отців, які відкрито ведуть ідеологічну і політичну пропаганду проти Української незалежної держави і демократичного курсу Президента В. Ющенка. Звертаємося до місцевого керівництва, облдміністрації, райадміністрації дати належну оцінку таким діям, проповідям "святих" отців і відповідно відреагувати і зробити офіційні заяви про недопустимість таких дій і висловів. Храми Божі й церкви служать для того, щоб проводилась Служба Божа, панувала любов і злагода у суспільстві, а не для розпалювання ворожнечі між конфесіями і політичними партіями.

Бог і Україна понад усе.

З повагою до вас і порозумінням від громади Почаєва:

А. ВІТЕНКО, В. МОРОЗ, О. ПАНЧУК, С. ОВОД

ПОСТАТЬ

ПЛАНЕТА НА ІМ'Я ПЛАЧИНДА

– Сергію Петровичу, за своє життя Ви не раз дивилися у вічі смерті, та Господь Вас рятував. Вочевидь, не випадково…

– Так. На пам'ять приходять кілька епізодів. У квітні 1933 року в п'ятирічному віці я мав загинути мученицькою смертю. Нас, дітей, зібрали в селі Масляниківці (тепер околиця Кіровограда), що над річкою Сугаклея, оспіваною класиком Карпенком-Карим. Нас було п'ять хлопчиків. І на вигоні – кухня, де столувалися комсомольці і комуністи; товста повариха Кащиха; стіл просто неба – два хлопчики праворуч, два ліворуч, я на торці. І вона подає нам миски із супом з кропиви. Як зараз бачу, як там плавали кропив'яні листочки. Проте я чомусь набурмосився, мабуть, вона ударила мене. Закляк я над тією мискою і думаю: "Умру, а не буду їсти назло цій Кащисі". Виявилося, моя уперта вдача мене і врятувала. Бо ті четверо накинулись на їжу – й одразу в крик. А такі сльозини великі! Інший ще сьорбнув ложку того варива і закричав дужче. Вочевидь, від крику я знепритомнів. А наступний "кадр", який пам'ятаю: стою, лежать ці хлопчики мертві. І тут мене якась сила піднімає. Мати!!! Як вона дізналася, де я, – невідомо. Схопила мене, біжить вниз по косогору до нашої вулиці і кричить: "Не дам цій людоїдці синочка мого загубити". А мені соромно на руках, бо вважаю себе дорослим. Але нема перед ким соромитися, тому що у селі – мертва тиша...

Коли я вже був студентом, готував для "Літературної України" свої перші статті і нариси, випало писати про одного кіровоградського хірурга. І перше, чим я поцікавився під час розмови, – що сталося з цими хлопчиками? Чому вони так померли? Виявляється, дитячі кишечки під час голоду стали тонесенькими, як цигарковий папір. Листя з кропиви для них було як каміння – розривало наскрізь. "Вони загинули страшною смертю. Ви врятувалися тому, що не їли", – пояснив мені хірург.

Я все життя думаю, що за сила змусила мене розсердитись і відмовитися від їжі? Напевне, уперта вдача і те, що не терплю наруги.

І другий епізод. Дивовижний. Він завжди у мене перед очима. Літо 1933 року. Голоду вже нема, але люди вмирають страшною смертю: наїдаються і мають заворот кишок. Нестерпні крики. Ніякого медичного нагляду, допомоги. А мама замикає мене в хаті. Єдина моя іграшка (і зараз на балконі стоїть) – це німецька швейна машинка "Зінгер". Як вона збереглася – досі загадка. Виглядав у вікно, а на вулиці ні собака не гавкне, бо поїли собак, ані півень не заспіває. І ще мене стерегли дві "бабусі", щоб ніхто не викрав дитину (бо так загинув мій двоюрідний братик). Називав я тих жінок бабусями, а насправді то були дві молоді жінки – 27–28 років. Мама не просила їх, чергували добровільно. З кочергою. Пам'ятаю, заглядають у вікно: "Сергієчку, ми тут". Вони вже не могли говорити голосно, а тільки голосили. Страшні такі почорнілі обличчя-фрески...

Увечері приходила мама і приносила кілограм хліба: це такий глевкий кусень з водою. Щоб його одержати, треба було у полі за день 11 кіп вив'язати (660 снопів). Я й зараз бачу грудку цього чорного хліба. Мати ставала на коліна, в одній руці я тримав кварту води, а вона давала мені по–малесенькому кусочку. І приходили ці дві жінки. Мене й зараз вражає, що тоді вони були у білосніжних кофтинках і хустках. Приносили їсти, сідали обабіч мене і щось цокотіли мені. Тільки пам'ятаю "Сергієчку" та "Сергієчку". І така урочистість була у тому всьому. Вже потім я зрозумів: їхні діти померли, і вони хотіли, щоб я жив... Якби я був художником, я б намалював тріаду тих святих жінок з хлопчиком...

Закінчення. Початок на 1-й стор.

Такий він весь – Сергій ПЛАЧИНДА (праворуч)

Нам, нашій нації, зараз треба піднятися до моралі цих жінок. Панує взаємна неповага, ненависть. Я не чув нині у селі, щоб хтось про односельців своїх говорив щось позитивне. Це трагічно...

Були іще випадки на межі життя. 25 листопада 1985 року на моїй дачі під Броварами стався потужний вибух. Як розповів слідчий, будинок перед тим обробили термічно. А взагалі я рідкісний екземпляр для фізиків – був в епіцентрі вибуху і не чув самого вибуху... Лише шипіння мого волосся, що горіло. Якась сила виштовхнула мене з будинку. На тій дачі я зберігав самвидав і свої рукописи. Все згоріло. До речі, згоріла і повість Івана Дзюби "Ріо де Жанейро", написана російською мовою в єдиному екземплярі. Він дав мені машинопис "на сховок". Я ще раз побачив: Бог мене рятує. Вибух був такої сили, що струсонуло всі академічні сади. Мене відкинуло убік, знепритомнів. Та ніхто не підбіг рятувати, ніхто не викликав швидку чи пожежну. Усі наукові співробітники академії, переважно російськомовна братія, розбіглися, хто куди. Мені було 55 років. Після того випадку я майже осліп. Повернула мені радість бачити світ мікрохірург Зоя Федорівна Веселовська. Пам'ятаю, робила операцію і мугикала якусь пісеньку. Коли зняли пов'язку, перше, що я побачив, – дві пари гарних жіночих ніжок. І тієї ж миті забув про всі біди життя.

– Ви народились і виховувались у тоталітарній країні, де всі зобов'язані були "дихати Лєніним". Що сколихнуло Вам душу так, що Ви стали українським націоналістом?

– 1954 рік. Січень. Саме тоді у мені зродився підпільний, але затятий націоналіст. Трапився такий факт. Я вчився в аспірантурі. Моя молода дружина вчителювала у селі Гусятин на Тернопіллі. Це село поділене річкою Збруч на дві половини: півсела – на Хмельниччині, пів – на Тернопільщині. І тут журнал "Україна", куди я дописував ще зі студентських років, попросив написати про Тернопільську чоловічу капелу, якою керував Петро Вериківський. Вони готувалися як делегати до Москви на Тиждень української літератури і мистецтва. Я написав про них нарис до журналу, а зокрема натхненно розповів про довгу октаву могутнього співака Зозулі, якого я більше ніде і ніколи не чув. Він три–чотири хвилини тягнув октаву. І викликають мене в редакцію. Відповідальний секретар Наум Абрамович з криком накинувся, мовляв, прийшла анонімка з Тернополя, що я оспівав бандерівців, які вийшли з криївок. Але існував наказ Сталіна: хто вийде з криївок, тому давати роботу. І почав Наум Абрамович мене ображати: "Все вы украинцы изменники. Все вы националисты". Мене це вразило. І раптом я, вже не слухаючи, подумав: справді, а хто я такий? Буду націоналістом!

У перший рік навчання в аспірантурі мені нав'язали тему: "Українська радянська новела тридцятих років". Це гидотна тема. І я написав заяву: "Прошу затвердити мені тему про Юрія Яновського як новеліста". Бо згадав я його "Чотири шаблі", де змальовано, як повстав український народ. Вразив мене і його "Майстер корабля", де він показав духовну силу нації. Мою тему затвердили. Так я став націоналістом. Це було до певної міри наївно, особливо коли я намагався писати тільки про українців. Аж до того, що коли приїхав на машинобудівний завод крокуючих екскаваторів писати нарис для журналу "Ранок", розповідав тільки про українців. Тоді одна ленінградка мене запитала: "А почему вы только про украинцев пишете?". "Тому що я українець!". Мене й з університету хотіли виключити у перші ж дні, бо я сказав, що село розмовляє українською мовою...

– Коли стали членом КУН, чи випадало працювати зі Славою Стецько?

– Аякже! Пані Слава разом з Геннадієм Сіренком 1996 року мене приймали до Конгресу Українських Націоналістів. Пригадую, вступав зі сльозами на очах. А доти виступав як голова Селянсько-демократичної партії на установчому з'їзді Конгресу, наголошував, що моя партія теж відстоює ідеологію українського націоналізму. Що мене вражало у пані Славі? Вона – єдиний державний діяч, кого цікавили два генеральні напрямки становлення України: підтримка села і походження української нації. Завдяки Славі Стецько я видав три брошури на сільську тематику. Пані Слава цікавилася глибинними коренями нашого народу. Я розповідав їй про антів, пелазгів, а вона спонукала мене писати. Її коштом я видав перші 500 примірників "Лебедії". Особисто подарував їй перші примірники видання.

– Вашій теорії про походження цивілізації з України намагаються приклеїти ярлик псевдонаукової. Або ж нівелювати чи просто не помічати. Хто з Ваших опонентів, які називають Вас фантазером, виходив на прямий публічний діалог чи дискусію?

– Дуже цікаве запитання. Не виходять, оскільки не мають контраргументів. Заперечити існування, наприклад, українського меандрового орнаменту неможливо. Був, щоправда, цікавий момент: спроба започаткувати серйозну радіодискусію стосовно Велесової книги. Опонентом моїм виступив священик, який нікого із дослідників Велесової книги не читав.Твердив, як папуга: "Це підробка".

Не один я вважаю, що Україна – батьківщина цивілізації. Шилов, Силенко, Кифішин, американські дослідники доводять те ж саме. Доказом є Трипільська культура, бо датується V тисячоліттям до нашої ери. Це була масова високорозвинута культура. Сім років я вів історичні читання у Будинку учителя в Києві. Молодь приходити всі бажаючі, заперечувати, дискутувати. Та прямих дискусій – катма. Шкодили поза очі. Якось навіть зірвали календар моїх виступів на рік.

ВІТАЄМО!

Конгрес Українських Націоналістів щиро вітає відомого і шанованого письменника, українського патріота, члена Конгресу Українських Націоналістів Сергія Плачинду з вісімдесятиріччям.

Ваш життєвий шлях, сила духу і незламність завжди були прикладом для українців, а творчість пробуджувала українські серця, надихала на любов до рідної землі та здобуття і розбудову Української національної держави.

Зичимо Вам міцного козацького здоров'я та віри в перемогу української національної ідеї. Нехай невичерпне джерело сили, енергії та духу ще довго живить Вас для нових творчих звершень.

З роси і води Вам.

Головний Провід КУН

Колектив редакції газети "Нація і держава" сердечно вітає знаного письменника, публіциста Сергія Плачинду з ювілеєм. Зичимо патріархові української літератури і журналістики нових творчих вершин і звершень.

– Де покояться Ваші батьки?

– Батько у Києві на Байковому. Привіз я його на лікування, тут і помер у 81 рік. А мама – на околиці Кіровограда, поїду у вересні під час відпустки. Пішла з життя рано, у 51 рік. Доля їй випала невесела. Вийшла дівчинкою на перші вечорниці, а рідний брат Василь на неї презирливо хмикнув: "О, і ця вийшла". А там був парубок, у якого дівчина була закохана. Прибігла додому і... випила пляшечку йоду. Хірург, який робив операцію, запропонував їй руку і серце і напророкував, що проживе 25 років. Як у воду дивився...

– Ким стали Ваші діти та онуки? Чим переймаються в житті?

– Син – Володимир Плачинда – закінчив вуз у Душанбе. Працює дипломатом в Іорданії. Молодша донька Галина – журналістка, працює у прес-центрі "Нашої України". Плачемо за покійною Марійкою. Вона викладала у Політехнічному університеті на поліграфічному факультеті українську літературу. Була членом ОУН. Онука Роксолана – студентка Інституту міжнародних відносин Національного університету імені Тараса Шевченка. Синова донечка Настя вже заміжня. Сергійко, Марійчин синочок, – першокласник.

– Чого бажаєте сучасним поколінням українців, які живуть і творять в літературі та журналістиці?

– Об'єднати зусилля довкола запровадження з 2009 року бюджетного фінансування розвитку сільської молоді, припинення етноциду. Слід повернути молодь на село, дати роботу, перспективу. І друге: спустити Київське море, демонтувати гідростанцію, бо все це – дамоклів меч, який висить над нами. Домагатися цих двох речей насамперед я би побажав усім творчим людям– журналістам, письменникам, поетам, художникам, співакам, архітекторам тощо...

– Сердечно дякую за розмову. Зичу козацького здоров'я та подолання новітніх порогів на шляху до повнокровного національного розквіту України.

Розмову вела
Юлія МИРОНЧУК

P.S.: **Напередодні ювілею Головним Проводом Конгресу Українських Націоналістів прийнято ухвалу представити Сергія Петровича Плачинду до відзнаки державною нагородою.**

Українські інтелектуали неодноразово вказували на злочинну руйнацію російськими колонізаторами пам'яток історії і культури Криму. Про це писав і Юрій Липа, фрагмент книги якого "Призначення України" ми друкуємо. Бо, на жаль, описане українським геополітиком в другій половині 30-х років минулого століття актуальне й досі. Чорноморський флот Російської Федерації продовжує ганебні традиції своїх попередників єкатерининських часів, облаштувавши на території стародавніх античних міст свої військові частини.

АКТУАЛЬНО

ДИНАМІТ АРХЕОЛОГІЇ

Юрій ЛИПА

Володимир Б. Антонович, основоположник блискучої київської історичної школи (В. Липинський, М. Грушевський. В. Щербаківський) на своїх викладах охоче давав антропологічну характеристику окремих народів, і між ними – москвинів. "Москаль, – говорив професор, – має довгий тулуб і короткі ніжки, і коли він сидить, видається вам високим. Коли ж устає і йде до вас, то вам здається, що він підкрадається, щоб кинутися на вас...".

І професор, і студенти добре знали цю постать чужинця, майже символічну, що підкрадається до кожного вислову української душі, щоб його затерти, здеправувати, знівечити.

Цей самий професор свій вступ до історії українських земель викладав в університеті цілий рік. Лише для форми, для ока москвина – вступ до історії, а в дійсності це був перший в Україні (а в тих часах і взагалі в Европі) систематичний виклад протоісторії (праісторії) рідного краю, опертої головно на археологічні дані. Викладав В. Антонович потаємно, тому що в царській Росії не вільно було викладати ані археології, ані праісторії.

Чому так? Чи це походило з бажання і в університетах наслідувати традиції московської армії під час завоювань, а пізніше і московської адміністрації? Пригадаймо собі. Фальшували історичні документи. Фальшували навіть свої власні, не тільки чужі. Ось, напр., 23 квітня 1734 р. Російська Академія Наук у Петербурзі вперше надумала видати історичні літописи, ідучи за прикладом Києва і взагалі Заходу. На те надійшла резолюція Сенату й Синоду, що коштів на те не видадуть, "понеже... там неіснуючі правди, що від них можуть піти спокуси серед людей". Лише 112 літ пізніше, в 1846 році, ці літописи "з поправками" змогли з'явитися друком. Знаємо, зрештою, численні літописи, свідомо сфальшовані, щоб довести право Москви до підбитих теренів, такі, як "Літопис Строганових", "Сказанія про Сибірську землю", "Повість про В'ятку" і т. п.

Руїни Херсонеса – все, що залишилося після "освоєння" Криму російськими колонізаторами

Не тільки евристика (джерелознавство) історії, а й герменевтика (аналіза) історичних джерел була так укладена, що треба б вважати її за звичайне фальшування. Осине гніздо московських істориків принесло багато шкоди. Вони затруїли душу не одного українця, почавши від Куліша і Костомарова. І то все на те, щоб "не пішли від них спокуси на людей".

Але, крім небезпек від документів і сумлінної історичної аналізи й синтези, існували для Петербурга й інші, ще наочніші небезпеки. Не можна ж було фальшувати матеріяльних пам'яток історії. Треба було нищити, але як?

Остаточно можна було нищити, напр., портрети і монети українських монархів, але як чинити з цілими будівлями, містами, особливо коли вони були не з здобуття московською армією (Мініхом, Долгоруковим і т. п.) однієї з найбагатших перлин античної цивілізації – Тавриди (Криму) в XVIII столітті.

Ось москалі приходять до Херсонесу, повного тисячолітніх еллінських і римських будівель, статуй і храмів, не торкнутих досі ані татарами, ані гунами. "Руїни Херсонесу ще були тривалі і скрізь були ще навіть двері. Як лише прийшли москалі, все було відразу здемольоване. Ці варвари зайнялися своїм улюбленим заняттям – плюндруванням. Перекидали, розбивали, закопували і нищили все, чого лише досягнули і що послужило б до висвітлення старовинної історії цеї країни" (Клерк, т. II).

Росіяни, як описує Клерк, що бачив на власні очі, закладають міни під античні храми, гаками розтягують мармурові блоки. І то року долину. Нові завойовники знищили її цілковито, не зіставивши каменя на камені" (Клерк, т. II).

У Керчі, місті Митрадата Великого, Картагені Евксинського моря, повного пам'яток з тритисячолітньої історії, росіяни повелися найжорстокіше. Там, зустрівши стрункий мармур слави й величі, показали себе: "В Керчі, зрівнявши з землею п'ятсот будівель, вони дозволили збудувати серед руїн близько тридцяти вбогих бараків" (Клерк, т. II).

П'ятсот античних будівель одночасно були знищені росіянами!

Мимоволі в холоднокровного шотландця-глядача при нотуванні своїх спостережень виривається увага: "Коли б грецький архіпелаг потрапив під панування Росії, не зосталося б там теперішніх прегарних пам'яток дерева? Тут на допомогу московській науці стає традиція московських воєн. Уже від початку історії Москви величезні міста, столиці розквітлих держав, як Новгород Великий, Перм, В'ятка, були стерті ордами москвинів, а їхнє населення вимордоване.

Зрештою, не оглядаймося на дуже давні часи. Ось як описує подорожний-очевидець Е. Д. Клерк (Clarke), професор з Кембриджу, все роблять систематично, з наказу згори.

Ось приходять до Бахчисараю, де були не тільки арабсько-татарські, а й готські, еллінські й руські (старокиївські) будівлі: "Росіяни задовольнили свою варварську насолоду руйнуванням, знищивши цілковито цю столицю. Місто було колись поділене на багато частин; грецька колонія сама займала цілу шистаровинної Еллади. Зникли б Атени, і московитські наїзники не зіставили б і корінця, який би показав, де було це місто. В порівнянні з росіянами, навіть турки видаються освіченими і культурними" (Клерк, т. II).

Прикладів "Нищення того, що послужило б до висвітлення старовинної історії", можна було б наводити без кінця. Ці нищення відбувалися не тільки в часі воєннім з поміччю порохових мін і залізних гаків, а і в часі спокійнім.

Історики Києва уже в XIX і XX століттях зазначають, що плани нових вулиць російська адміністрація робила часто так, щоб, прокладаючи їх, усунути старовинні будівлі.

Росіяни мусили це робити. Адже ж століття і тисячоліття дивилися на них з презирством з тих храмів, веж і будівель. Адже ж підбиті чи сфедеровані народи знаходили б у тих пам'ятках віру в себе, в свою давню велич і передусім у свою індивідуальність, в красу власного, органічного життя. І це було небезпечно для російської імперії, для її механістичности (цар, військо, урядова релігія і тисячі адміністраційно-поліційних, зоднаковілих фельд'єгерів). Бо коли в органічно зв'язаній Британській імперії вартість обличчя її складових частин є підкреслювана, й король там є висловом ідеї співжиття, то тут було інакше. Тут цар висловлював одну ідею – підбиття, а всі сімдесят важливіших народів Росії були тільки менше чи більше колоніяльно зв'язані з метрополією-адміністрацією – Петербургом. І тому пам'ятки гордости народів були для Петербурга динамітом, що розсаджує.

Викладаючи те, як пізнати матеріяльні дороги свого найдавнішого минулого, викладаючи вперше в цілій Европі археологію, професор Володимир Б. Антонович розпочав боротьбу з Росією. Він (1830-1908) і його дружина археолог Катерина Мельник-Антонович були першими, хто великим розмахом взялися до дослідів органічних джерел України. Були тими, які супротиставляли динамітові військ московських варварів динаміт археології.

*Липа Юрій (5.05.1900, м. Полтава – 19.08.1944, с. Бунів Яворівського р-ну Львівської області). Організатор українського скавтингу в Одесі в час визвольних змагань 1917–1920. Служив у Курені морської піхоти армії УНР, поручник. Визначний український письменник, публіцист, військовий лікар УПА. Автор книг "Призначення України" (1938), "Чорноморська доктрина" (1940), "Розподіл Росії" (1941) та ін.

ВИКЛИКИ СЬОГОДЕННЯ

І МОЛДАВАНИ ХОЧУТЬ?..

Сергій КОВАЛЬ

Започаткована будівництвом ще при Есересерії Дністровська гідроакумулююча електростанція, за твердженням молдовської сторони, начебто частково розташована на їхній території. На тій підставі, років зо 5 тому, "велика" сусідка (за площею на гороб'ячий скок більша Одеської області, за чисельністю населення трішки менша нашої Донеччини) влаштувала на ГАЕС свій прикордонний пост, а провокована терплячістю України нині ще й "вимагає" викупу "своєї" території, або дольової участи в майбутніх прибутках станції.

Може, сусідські вимоги справедливі й Україна мусить на них пристати?

Важко відповісти однозначно при наших "прозорих" кордонах і непрозорих іграх різних гілок влади з "народом – єдиним джерелом влади" (Конституція України, ст. 5). Проте пригадався один вельми суттєвий епізод україно-молдовських відносин. Десь десятиліття тому (за президентства Л. Кучми? а мо', ще й раніше – за Л. Кравчука?) наші керманичі, нібито, "подарували" Молдові вихід до Дунаю для будівництва порту – конкурента вітчизняним Рені та Ізмаїлу. "Навзаєм", подейкують, сусідка "передала" Україні кілька квадратних кілометрів солончакових буджацьких степів...

Чому такі приблизні формулювання, прив'язки у часі та просторі? Бо, вочевидь, збиткова для Української держави оборудка прокручувалась тихою сапою і відома співвітчизникам на рівні чуток. Однак, чи то "дарування", чи то "обмін" – незаконні, відбутися не могли, позаяк суперечать засадничим статтям Конституції. "Територія України в межах існуючого кордону є цілісною і недоторканною" (ст. 2). "Виключно всеукраїнським референдумом вирішуються питання про зміну території України" (ст. 73).

Референдум не проводився. То, може, ніякого "дарування/обміну" і не було? Президент залишився "гарантом територіальної цілісности", а не розбазарювання України?

Хто на печерських пагорбах внесе ясність у молдово-українські територіальні стосунки, дасть вичерпні відповіді українцям на наступні запитання:

– чи відбулася фактично передача частки української землі на березі Дунаю Молдові?

– якщо відбулася, то коли, хто санкціонував дійство?

– чи носить згадане дійство ознаки державної зради?

Петро БУДИЧ

ГЕРОЙСЬКИЙ ЧИН

ЗА РІДНУ ЗЕМЛЮ, ЗА НАРОД

"Нас тут триста, як скло, товариства лягло…"
Тарас Шевченко

В історії України є багато прикладів самопожертви борців за її самостійність, чия любов до Вітчизни була сильнішою за смерть. Так, наприклад, козак з війська Богдана Хмельницького Самійло Зарудний добровільно віддав себе на допити полякам, щоб направити їх на хибний шлях перед битвою під Жовтими Водами. Відома геройська смерть 300-т козаків під Берестечком, що допомогло Івану Богуну вивести українську армію через болота із польського оточення.

Близько трьохсот студентів і гімназистів Києва полягло смертю хоробрих під станцією Крути у 1918 році, коли московське полчище йшло душити волю України.

У 1933 р. Микола Лемик, студент, член ОУН, щоб донести світові правду про Голодомор в Україні, свідомо пішов на вірну смерть, застріливши радянського консула О. Майлова у Львові. Після вбивства герой здався польській владі, щоб на суді висловити перед усім світом протест проти злочинів Москви.

Десятого листопада 1968 року Василь Макуха на знак протесту проти зросійщення України самоспалився на Хрещатику біля Бессарабського ринку, а 21 січня 1978 року те ж саме вчинив на Чернечій горі у Каневі на могилі Т. Шевченка Олекса Гірник.

Після вигнання з України гітлерівців на їхнє місце прийшли сталінсько-більшовицькі окупанти, для яких не існувало ніяких законів моралі, елементарної культури у ставленні до корінного населення. Вони, як і раніше, проводили масові репресії, арешти, катування у тюрмах, примусові виселення до Сибіру тощо. Це змусило відділи УПА активізувати свою діяльність. Упівці мужньо захищали своїх краян і не давали змоги військам МДБ безкарно знущатися над мирним населенням та захланно грабувати його. Були випадки, коли цілі родини брали участь у національно-визвольних змаганнях. То були дуже важкі часи. Майже щодня комуністи кидали на наші села війська облавників, які побували у кожному селі західних областей України. Малодоступними для них були тільки гірські райони. Але згодом вони добрались і туди.

Передбачаючи довгу боротьбу з окупантами, керівництво УПА подбало про інженерні підземні споруди (бункери, криївки тощо), які були різними за конструкцією, щоб важче було їх знайти. Поки лежав сніг, бійці УПА не виходили з них, щоб не навести ворогів на слід. В криївках бійці розробляли плани дій, займалися самоосвітою, підвищували рівень знань з військової справи, вивчали історію України тощо.

Але вороги були підступними й хижими. Різними способами вони спонукали слабодухих та слабовірних повстанців зраджувати своїх побратимів, які перебували у криївках. Недаремно сказано: немає гіршого злочинця, ніж той, хто боровся за справу народну, а потім зрадив благородну ідею. До таких людей належав, наприклад, і Роман Тучак ("Кіров"), який великої шкоди завдав підпіллю на Гуцульщині. Після того, як його завербували емдебісти, непоодинокими були випадки, коли в підпіллі ОУН діяли агенти МДБ, заслані ще в 1941 році (надрайонний провідник Служби Безпеки Петро Кузьменюк "Кордуб" та багато інших). Імена зрадників прокляті народом. Бійці ж УПА, які вчинили подвиги і віддали своє життя за самостійну Україну, ніколи не будуть забуті і завжди житимуть у вдячній пам'яті народній.

Даремно прислужники Москви брудом обливають наших героїв, називаючи їх прислужниками Гітлера, як це зробив П. Толочко по радіо ЕРА-ФМ 2.01.2008 року, оббрехавши Романа Шухевича. Герої-повстанці могли стати визначними вченими, письменниками, справжніми академіками наук тощо, бо вони були кмітливими, обдарованими, талановитими, активними, безмежно любили Україну і свій народ. Так Василь Понур (1932–1952) із села Іллінців Снятинського району у 1949 році поступив у Чернівецький університет на географічний факультет, де його обрали членом профкому факультету. Будучи здібним студентом, юнак мав велику перспективу для кар'єри. Але він вибрав інший шлях: залишив університет і пішов в УПА надрайонним референтом пропаганди. Він заслужив найвищу пошану й пам'ять (згадка про нього і світлини є у книжці Михайла Андрусяка "Брати вогню").

У західних областях України немає села чи містечка, де б не було загиблих повстанців. Тож доцільно в цих селах зробити у школах стенди зі світлинами та з короткою біографічною довідкою про кожного з цих відданих патріотів України. Це сприятиме патріотичному вихованню підростаючого покоління, прищеплюватиме національну гідність.

Не Р. Шухевич і УПА підписували з німцями пакт про співпрацю, а москалі, про що свідчить той же пакт Молотова й Ріббентропа. Особливо секретні угоди з гестапо укладав НКВС. Не УПА проводила акти братання та наради з гітлерівцями. У документах гестапо вказується, що Степан Бандера був дуже небезпечний для рейху. Тож важко зрозуміти чиновників південних і східних областей України, які люто ненавидять славних героїв УПА. За що? Хіба за те, що вони понад усе любили свою землю, свій край, Україну. Чого не скажеш про багатьох теперішніх чиновників!

Шкода, що вояки УПА, які боролися за самостійну Україну, ще досі не визнані на державному рівні воюючою стороною у Другій світовій війні. Це дуже прикро, обурливо і безглуздо. Соромно за нашу націю! Чому ми не беремо прикладу з Польщі, Ізраїлю та інших країн, які вміють захищати інтереси своїх народів?

Мирослав ПАСТУШОК,
старший викладач-історик

ПЕРЕЖИТЕ

СТОРІНКИ ВІДВАГИ І ЗВИТЯГИ

Ольга Басараб, Олена Теліга, Катруся Зарицька, Олена Степанів були прославленими націоналістками. Їх намагалися наслідувати українки, які ставали на шлях підпільної боротьби у лавах ОУН-УПА. Хотілося б нагадати нашим співвітчизникам про одну з таких менш відомих героїнь України – Орисю Матещук-Грицину.

Орися МАТЕЩУК-"БИСТРИЦЯ"

Народилася вона на славній Олеській землі (Львівщина), в селі Теребежі. Батько – Андрій Грицина боровся за незалежність України в лавах січових стрільців як воїн Української Галицької Армії, організував у рідному селі осередок "Просвіти". У 1939 році, рятуючись від сталінських людоїдів, сім'я переїхала до Львова, де Орися стала активною учасницею оунівського підпілля. 1945 року, в річницю смерті брата Романа, який загинув у бою з військами НКВС біля села Перегноїва на Золочівщині, дівчина вступила в Юнацтво ОУН, пройшовши короткий ідеологічний вишкіл, стала членом ОУН (псевдо "Маківка").

Восени 1945 року відбулася зустріч "Маківки" з "Монетою" – членом Крайового Проводу ОУН Катрусею Зарицькою. Зустріч організовував і подбав про безпеку її учасниць референт ОУН Григорій Лисак ("Летун"). "Маківка" дістала відповідальне завдання: перейти зі школи №5 в школу №3, куди ходило багато дітей з львівських передмість, серед яких необхідно було проводити ідеологічний вишкіл. Орися з великим ентузіазмом виконувала підпільне завдання.

Поширення націоналістичної ідеології Орися продовжувала і в Львівському університеті, до якого вона вступила у 1947 році. Москва з тривогою стежила за підвищенням рівня національної свідомости українського народу, тож, організувавши вбивство свого агента Ярослава Галана, кадебісти приписали справу українським націоналістам і використали свою брехню як привід для поширення репресій проти українців.

Люба Пальчевська, Богдана Грабелько, Люба Васараб, Дануся Демчук, Нуся Бойко, Орися Ліщук, Дарця Карпа, Валя Петрів, Тарас Максимович, Євген Олексів, Володимир Олійник, Зенон Кокот, Мирон Проців, Роман Український, Володимир Скорик – ці учні школи №3 були на шкільних зборах названі буржуазними націоналістами. Такі інсценівки влаштовувалися з наказу окупаційної влади для того, щоб використовувати їх як привід для посилення терору. Розгулу антиукраїнських репресій сприяв і приїзд до Львова Микити Хрущова у 1947 році. Різко зросла кількість арештів серед найбільш свідомої української молоді.

Для того, щоб спантеличити сталінських людоловів, якби вони раптом вийшли на слід Орисі, вона за вказівкою станичної провідниці змінила псевдо і стала "Бистрицею". І все ж конспірація її не врятувала.

Вкраїні рідній присягала
Служити вірно все життя.
В бою за волю обіцяла
Боротись поруч із УПА.

Таких її віршів, що підносили дух українських хлопців та дівчат, було багато зібрано під час більш як річного слідства в тюрмі Лонцького. В зачитаному на суді "обвинительном заключении" було сказано, що вона "обвиняется в том, что в 1945 году вступила в антисоветскую организацию ОУН, писала антисоветские стихи и письма антисоветского националистического содержания, в которых клеветала на советскую действительность. Восхваляла подполье ОУН, борьбу молодежи против советской власти, призывала к борьбе за создание так называемой "самостийной Украины".

22 березня 1949 року Військовий трибунал МВС Львівської області засудив Орисю Грицину до вищої міри покарання. Стаття 54-1"а", за якою її судили, вважалася розстрільною, але тоді якраз був період, коли Сталіну треба було погратися в показну демократію перед ООН, тож смертна кара була тимчасово скасована. 19-річній "Бистриці", як і багатьом схожим на неї, було дозволено повільно згинути в умовах концтабору.

Та Орисі знову пощастило: нарешті вмер Сталін. Через два роки закінчилася її каторга.

У 1956 році вона вийшла заміж за відомого лікаря-політв'язня Ростислава Матещука. Всього декілька днів не дожив він до їхнього золотого весілля – помер у березні 2006 року. Донька Леся захистила докторську дисертацію, стала професором Львівського медичного університету імені Данила Галицького.

Для Орисі Андріївни та її однодумців новий етап національно-визвольної боротьби почався у 1989 році. Впродовж 1989–1995 років очолювала перше об'єднання колишніх політв'язнів – Львівський клуб репресованих імені Михайла Сороки.

Своїми роздумами про долю України мудра, мужня і шляхетна жінка ділиться зі співвітчизниками в нових книгах, що виходять з-під її пера. 2003 року побачила світ поетична збірка "Відважні, щирі, неповторні", потім спогади: "Незабутня Софія Караффа-Корбут" (2004 рік), "Олеська земля – земля героїв" (2006 рік), "А ми не скорилися" (2007 рік). Вона згадує про вірних друзів-революціонерів, які стали політв'язнями; про перші кроки боротьби проти поневолювачів у загальноосвітніх школах №3, 5; про навчання в університеті, поновитися в якому в 1955 році не вдалося (влада заборонила зробити це); про те, як здобувала освіту в Харківському інституті культури (бібліотечний відділ), як заробляла пенсію у бібліотеках Львова.

На рідних землях Олеся – "Бистриця" оточена великою шаною і любов'ю. Брала активну участь в утворенні Олеського цвинтарного меморіалу "Ми вмерли, щоб Україна жила".

Сторінки, прикрашені розповідями про славне життя Орисі Матещук-Грицини, назавжди залишаться у літописі України.

м. Олесько Львівської області

ПОПІЛ ІМПЕРІЇ

СПІЛЬНА ІСТОРІЯ...

Валентин КОЖЕВНІКОВ,
кандидат географічних наук,
академік Академії оригінальних ідей

Ще з 2002 року точаться дискусії з приводу написання підручника російсько-української історії, узгодженого обома країнами – особливо на цьому наполягає російська сторона. Хочу з цього приводу навести одну історію з життя.

Отож сидять двоє українців у вагоні електрички з вудками і рюкзаками – рибалити їдуть – дивляться у вікно на осінні безсніжні пейзажі, згадують молодість. Один каже: "Мені довелося 15 років провести на Півночі, кілометрів за 300 від Воркути, там таких зим ніколи не бувало. Як випаде сніг у жовтні або й у вересні – до самого травня доводилося місити його ногами".

Другий – радісно: "То ми з вами земляки – я теж 10 років служив під Воркутою. Яка там риболовля! Особливо підлідна... А яка там риба смачна, а юшка! Ви пробували там рибалити?".

– Та якось довелося... Але юшки там не куштував, – відповів перший.

– Та як же це так – рибалити, а юшки не варити? Щоправда, не всі вміють справжню юшку варити. Ви чим тепер займаєтеся? – так і сипав запитаннями другий.

– Тепер я пишу. Вірші, публіцистика тощо. А ви звідки родом, де працюєте?

– Ніде. У мене велика пенсія. Я москвич, але коли закінчив службу на Півночі, визначили мені місцем проживання Київ. Гарну квартиру в центрі дали. Тож давайте я вам зараз розповім одну рибальську історію, а ви її опишете. Спільне оповідання створимо. Отже, слухайте. Якось захотілося нам свіжої риби. А недалеко річка Косья текла. З її дна в одному місці на глибині метрів 3–4 били джерела, а навколо них збиралася риба. Лід там не бував надійним, бо снігу на ньому не менше 2-х метрів, а джерела все-таки теплі. Але ж риби хочеться! Послав я туди бригаду зеків – сніг прибрати і ополонки зробити, щоб сітку закинути. Ну вони сніг згребли, а коли стали ополонки прорубувати, лід провалився. Двоє зеків пішли на дно, ще двох витягли, але вони швидко померли від переохолодження. Ну, ми живих зеків відправили в табір разом з мертв'яками, а самі сітку закинули. Ледве витягли! І чого б ви думали було так важко? Бо там і риби було більше 200 кг, та ще й один із тих зеків, які провалилися, за сітку схопився. Ну, ми рибу на санки – і в їдальню. Тільки я не довіряв кухарям варити юшку – сам варив, потрійну, та ще й на пшоні. Справжнє свято ми собі влаштували тоді, всю ніч веселилися. Ви ж знаєте, що в тих місцях не так легко знайти привід для свята. Хіба не цікава історія? – запитав другий.

– Цікаво, а куди ви того утопленого поділи?

– Для нього окремих саней не було, бо в одних санях була риба, а на інших ми поверталися. Тому залишили зека на річці, щоб потім до кладовища відвезти. Але до наступного ранку від нього тільки ріжки та ніжки залишилися – звірі геть з'їли. Та ми оформили все, як треба. Ну що – пишемо?

– Ні, пане. Спільної історії у нас з вами не вийде, хоч я тоді саме був серед зеків, які готували вам, кадебістам, лід для риболовлі. Але ми з вами бачили ті події з різних боків. Ви нас і за людей не рахували, вважали бидлом, українськими націоналістами, ворогами ленінських ідей і сталінських планів, а ми знали, що ви шкуродери-шовіністи, тупі і гидкі для кожної нормальної людини, ви й тепер такі. А той, як ви кажете, "зек", воював у лавах Української Повстанської Армії проти вашої садистської влади, мій побратим. Він мав вищу освіту і мріяв бути вихователем.

Пасажир-зек встав і перейшов в інший вагон. А його співбесідник, видно, не виговорився: "Сколько лет прошло, а они всьо ещьо злость на нас в душах держат. Вот у нас, у руских, есть хорошая паговорка: кто старое вспомнит, тому глаз вон".

Розмову підтримала сусідка "москвича": "А чого ж тоді ви до цього часу не хочете примиритися з вояками ОУН-УПА?"

"Так ето же совсем другое дело! Они же нам в спину стрелялі".

"Та всі уже знають, що це брехня! – відповіла жінка. – Ви що, не знаєте, що давно вже відкрили архіви КДБ, і всі тепер знають, які методи використовували енкаведисти у боротьбі з українцями. А ви до цього часу вірите тільки московській пропаганді. Тому я з вами й говорити більше не бажаю".

І вона пересіла на інше місце.

А я сиджу оце й думаю: як же наші урядовці погодилися писати спільну з росіянами історію для українських школярів, цілу комісію створили? Як вони збираються узгоджувати майже двісті офіційних заборон української мови керівниками Росії, три штучні Голодомори XX сторіччя, постійні репресії проти національно свідомих українців впродовж 350 років?..

Чому росіяни пропонують нам писати спільну, узгоджену історію для школярів і студентів? Бо якщо українці учитимуть своїх дітей правдивій українській історії, то цим дітям важко буде нав'язати думку, що росіяни теж є слов'янами, навіть братами нашими. Почнуть думати – як так вийшло, що саме росіяни стали старшими братами, чому треба вважати російську мову культурною, а українську відсталою, селянською...

Старший брат так колисав меншого, що той і досі спить мертвим сном у сибірських болотах, на кладовищах Севастополя, в батуринській землі, на десятках тисяч українських цвинтарів, похований за традиціями окупантів без гробів у спільних ямах, не оплаканий в роки голодоморів та репресій. Шовіністичні депутати ВР та більшість наших держслужбовців – це "діти" полковника Путіна, "онуки" "батька всіх народів" Сталіна, "правнуки" вождя пролетаріату Лєніна. Вони погано знають українську мову, тому не можуть і не хочуть розібрати завали російської пропаганди, щоб зрозуміти справжню українську історію, тому й погоджуються визнати варіант нашої історії, написаний російськими учнями за законами своєї імперської пропаганди. А щоб українці краще зрозуміли і прийняли їхню версію, Москва пропонує разом святкувати 300-ліття Полтавської битви, в якій ми зазнали нищівної поразки і майже на 300 років потрапили в лабети Москви. Ювілей Полтавської битви є для Росії справжнім святом, бо, захопивши Україну і перейменувавши Московію на Росію, вони почали використовувати не тільки українців, а й інші слов'янські народи в своїх загарбницьких війнах. А для нас поразка гетьмана Мазепи – це початок лихоліття, з якого ми й досі ніяк не видеремося.

Якою ж буде узгоджена історія? Росіяни – учені-історики і можновладці – та "наші" промосковські партії і керівники "п'ятої колони", очевидно, не бачать іншого варіанту, ніж той, що нам нав'язувався впродовж 300 років, і до якого ми так звикли. Після Полтавської битви українці ще з більшим завзяттям почали будувати столицю для Петра I на болотистих берегах Неви, де гинули тисячами від хвороб і тяжкої праці, а також судноплавні канали на північних ріках та численні міста по всьому Сибіру аж до Охотського моря, що відкрило для них великі можливості побачити і пізнати світ. Цар закрив українські школи, щоб українські учителі не мучили дітей, нав'язуючи їм українську освіту. Тисячі своїх слів подарували українці росіянам, а вони покалічили більшість з них, щоб видати за свої – культурніші.

Українські чоловіки, замість того, щоб одружуватися, працювати на своїх ланах та виховувати дітей, отримали можливість 25 років служити в російському війську, умирати за царя і мати за це від нього безкоштовні мундири, шпіцрутени та дідівщину. Ще добрішою до нас була цариця Катерина II – вона подарувала нам кріпацтво.

Звичайно, під час урочистостей ми повинні будемо, за рекомендацією російського придворного поета, звеличувати російського царя за те, що розбив військо нашого гетьмана, а особливо за те, що наказав своєму підручному Меншикову знищувати не тільки козаків, які пішли за Мазепою, а й жінок, дітей, старих, і одночасно лаяти Мазепу за зраду тому кровожерному царю. Мабуть, той їхній поет вважав, що всі народи повинні любити російського царя і порабськи служити йому. Нікому з них не спало на думку, що чужому царю неможливо зрадити, а тільки можна вичікувати нагоди, щоб визволити свій народ з-під його тиранії. А зрадити можна тільки свій народ, свою Батьківщину, свою родину, себе, коли запопадливо служиш чужому цареві, чужій владі, чужій ідеї.

Чому російські можновладці не запропонували разом відсвяткувати 200 років нашої поразки після Турбаївського (на Полтавщині) повстання 1794 року та сторіччя поразки Полтавсько-Харківського повстання 1902 року, які найповніше висвітлили ставлення Росії до "братнього" українського народу після тієї злощасної Полтавської битви? Символічно, що у 1794 та 1902 рр. проти російського царя піднялися полтавці, які 1709 року допомогли росіянам розгромити свого гетьмана Мазепу, бо повірили, що російський православний цар буде дбати про них краще за свого гетьмана. Тому знову полтавці побачили лютих солдатів російської армії, шибениці вздовж доріг, спалені хати, трупи жінок, дітей, старих у селах. Тож давайте, "брати росіяни", разом відзначимо всі три полтавські події: ви відсвяткуєте три перемоги – над Мазепою і над селянами Полтавщини та Харківщини – а ми згадаємо три наші поразки, відспіваємо у церквах закатованих російськими царями українців та, може, хоч тепер зробимо з тих поразок правильний висновок – коли ворогам удається розділити наш народ, вони святкують перемоги.

Нині в Україні наступники російських царів та вождів за допомогою "п'ятої колони" знову використовують усі ЗМІ, щоб розділити нас на україномовних і російськомовних, на західняків і східняків, щоб знову перемогти нас і повернути в імперію зла і насильства. Росія домоглася, щоб у Полтаві все начальство більше дбало про "славу російського оружія", ніж про пам'ять полеглих у тому нерівному бою українських героїв та про гідність українського народу.

Отож – нам є що згадати і що спільно святкувати. Ось тільки не знаю, як організатори святкування 300-ліття злощасної битви та річниці двох повстань проти Російської імперії вирішать проблему ілюстрації щасливого життя українського народу в їхній імперії.

Крім того, треба узгодити заходи щодо наочної агітації для повернення українців у Російську імперію. Щоб показати, що сталося з тими патріотами, які хотіли жити у вільній Україні, доведеться поставити навколо Полтави тисячі шибениць. Сучасний полтавський городовий (чомусь його називають мером) А. Матковський та його підручні, щоб догодити переможцям, мабуть, не пожаліють для тих шибениць кількадесят тисяч сучасних патріотів, щоб не витрачати державні кошти на муляжі. А де організатори спільних свят візьмуть скільки української крові, щоб залити нею вулиці Батурина? Чи соком калини заллють їх?

Мабуть, ми ще не маємо можливості заборонити святкування чужинцями своїх перемог над нами на нашій землі. Але зобов'язані донести до кожного українця правду про наше "спільне" минуле. Щоб всі українці знали, що москалі зовсім не слов'яни, як вони нас переконують, а нащадки зовсім інших етносів. Вони називалися слов'янами, щоб мати підстави використовувати слов'янські народи: українців, білорусів, поляків, сербів, болгарів тощо у своїх імперських інтересах. Тому вони впродовж 350 років здійснювали в Україні репресії, забороняли нашу мову, культуру, освіту, друкарство, грабували і виснажували нашу землю, проводили голодомори. Тому вони майже всі свої війни вели на нашій землі. Тому вони і тепер нещадно експлуатують український народ шляхом ввезення неосяжної контрабанди, вивезення прибутків українських підприємств, переведення дивідендів в Росію тощо. Треба довести до всіх українців правду про політику Росії щодо України, щоб усі українські патріоти зрозуміли, що їхати до Полтави разом з переможцями-завойовниками святкувати їхню перемогу – значить ще більше заохочувати їх до агресивних дій проти нас. Хай тільки зайди та зрадники-хохли підуть на те прокляте поле Полтавської битви разом з катами-завойовниками святкувати їхні великі перемоги, а ми в ті дні повинні гідно пом'янути не тільки козаків-патріотів, які на чолі з Мазепою відважилися виступити проти величезної армії російських завойовників, а й тих учасників Турбаївського та Полтавсько-Харківського повстань, здебільшого селян, які і через 85, і через 193 роки після Мазепи ще раз виступили проти московського засилля, хоч і знали про жорстокість російського царя. А ті українці, які все-таки хочуть святкувати річницю тієї битви, після якої нас росіяни закріпачили, хай згадають Шевченкові слова про те, як душу української дівчини не пускали в рай:

"Мабуть, за те, що всякому
Служила, годила...
Що цареві московському
Коня напоїла!..
В Батурині, як він їхав
В Москву із Полтави.

ЗУСТРІЧІ ДЛЯ ВАС

Анна БАГРЯНА: "ПРАГНЕМО ЗАЦІКАВИТИ СВІТ..."

Анну Багряну читачі нашої газети знають як активного члена КУН та Всеукраїнської Ліги українських жінок, авторку поетичних книжок та публікацій у пресі, секретаря Ради Національної Спілки письменників України з роботи із молодими авторами.

Цього року Анна Багряна отримала дві відзнаки за свій перший роман – Міжнародну україно-німецьку премію імені Олеся Гончара та Всеукраїнську літературну премію "Коронація слова" (ІІІ місце). Також нещодавно молода письменниця презентувала дві нові поетичні книжки – в Україні та Польщі. Тож є нагода запросити Анну до чергової розмови.

– Анно, за останні півроку у Вашому творчому житті відбулося кілька помітних подій. Розпочнемо з лаврів. За який твір відзначено одразу двома преміями?

– Україно-німецьку премію імені Олеся Гончара та третє місце в "Коронації слова" я отримала за свій перший роман. Написала його минулого року за 5 місяців. Писався у великому психологічному напруженні, тільки у дні (ночі), коли місяць був повним. Тоді у мені звідкілясь з'являлася дика одержимість, ніби водила моїми думками і пальцями якась нетутешня сила. Перша назва роману – "За Габією, або Усупереч забобонам". Йдеться про речі, які ми успадковуємо, які живуть у нас – поза нашою волею. Можна сказати так: це історія людської пристрасті, що не має ні початку, ні завершення. Це історія одного Роду, записана і збережена на найсильнішому носієві генетичної пам'яті – крові.

– А звідки Ви брали сюжет і героїв для свого роману?

– У моєму романі є кілька часових паралелей. Багато чого використала з розповідей моєї покійної бабусі. Вона народилася і виросла у тому селі, про яке я пишу – це на Київському Поліссі – Горностайпіль. Якість моменти навіть списала з її розповідей, але багато чого дофантазувала... Там, де йдеться про сучасну героїню, трохи взяла з власного життя, але це зовсім не означає, що твір автобіографічний.

– Кажете, що у романі кілька часових ліній. Тобто Ви торкається й історичних подій?

– Історичні події – Голодомор на Поліссі у 1933 році, бої УПА на Гуцульщині, вибух на ЧАЕС – у моєму творі виступають лише тлом, на якому розгортаються події особистих життів, гартують чи ламають людські долі і душі. Я не ставила собі за мету агітувати читачів чи переконувати у чомусь, а тільки – відтворити правдиву людську сутність – незалежно чи залежно від часу та місця перебування людини.

– Чи плануєте видавати цей твір найближчим часом?

– Одне досить поважне українське видавництво вже зацікавилося моїм романом, сподіваюся, до осені книжка вже буде видана. Але я вирішила змінити назву, бо перший варіант якийсь заскладний для сприйняття.

– Якщо не секрет, якою ж буде назва твору?

– Вже не секрет. "Етимологія крові".

– Але, я так розумію, проза не шкодить Вашому поетичному світові, адже з'являються нові поетичні книжки Анни Багряної…

– На початку березня цього року у львівському видавництві "Каменяр" (спільно з радомським видавництвом "SKAUT.PL") вийшла друком моя нова поетична книжка – "Мандрівка линвою". Але книжка насправді не тільки моя, а написана у співавторстві з польським поетом Войчехом Песткою. Я познайомилася з ним на Міжнародному письменницькому Форумі "Слово без кордонів", що проходив у Києві у жовтні минулого року. Тоді ми обмінялися книжками, зацікавилися поезією одне одного і почали займатися взаємними перекладами через Інтернет. Пізніше я надіслала В. Пестці добірку своїх нових віршів, під час перекладів яких у нього виникали асоціації, образи, думки – відповіді на мої вірші, іноді трохи іронічні, іноді – надто ліричні... Вийшов досить оригінальний поетичний діалог – між польською та українською культурами, між чоловіком та жінкою, зрештою, між двома поколіннями. Так народилася двомовна (у взаємних перекладах) книжка "Мандрівка линвою".

– А Ваша друга поетична книжка?..

– Друга книжка – "Wysnij mnie..." – мої поезії з різних книжок і років – у перекладі на польську мову. Вона вийшла за сприяння посланки Сейму РП пані Ізабелли Ліщини у м. Ченстохові (Польща). Власне, там і відбулася презентація цієї збірки.

– Розкажіть про творчі візити до Польщі.

– Перша поїздка (всередині березня) відбулася на запрошення Товариства польських письменників. Разом зі мною там побувала моя молода колега Олеся Мудрак. За 12 днів перебування в польських містах та містечках (Люблін, Варшава, Сандомеж, Краків, Ченстохов) залишилося багато приємних вражень, які, я впевнена, з часом виллються у поезії або й у прозові твори. Зустрічі носили переважно творчий характер, тобто ми декламували свої вірші – школярам, студентам, читачам бібліотек, польським колегам по перу...

– Окрім поезії, були розмови…

– ...Про поезію. І взагалі про сучасну літературу. Про нашу тісну співпрацю в ній. Ну і, звісно ж, про політику і про дружбу між поляками та українцями. Друга моя поїздка до Польщі була у квітні – на запрошення Олександра Навроцького, польського поета, головного редактора часопису "Поезія сьогодні" та організатора Світового Дня Поезії у Варшаві. Цього разу зі мною їздили мої колеги з України Станіслав Шевченко та Наталя Бельченко. Нас зустріли на найвищому рівні. Окрім Варшави, я виступала в Чеханові – для студентів і місцевих літераторів. А після завершення Дня Поезії ще мала дводенну творчу поїздку до Познані, де пройшла презентація нашої з В. Песткою книжки "Мандрівка линвою". Там, у Познані, я заприятелювала з багатьма цікавими авторами, зокрема, з поетичним подружжям – Станіславом та Йолатою Шварцами, добірка їхніх поезій вже друкувалася в "Літературній Україні" у моєму перекладі. Отже, кожна зустріч дає свої плоди...

– Що відчували, коли читали свої вірші полякам?

– Особливу вдячність до них. Більшість із моїх слухачів, можливо, взагалі вперше чули українську мову, проте було видно, що слухали з великою уважністю і цікавістю.

– Можливо, їх і зачарувала українська мова?

– Може, й так. Але якщо порівняти українську та польську мови, то виявиться, що вони дуже близькі між собою, значно ближчі, ніж, наприклад, українська з російською. Я вчила польську мову десять років тому, коли навчалася в Київському теологічному коледжі імені Фоми Аквінського, потім самотужки, з підручників і під час поїздок до Польщі, тож розумію досить добре, тим паче, коли вже перекладаю з польської вірші і прозу. Але розмовляла під час подорожі українською... І на всі виступи вбиралася в українські строї (до речі, премію імені Олеся Гончара я витратила на старовинний український одяг з різних регіонів України, тож брала ці вишиті сорочки з собою до Польщі), а Олеся після кожної зустрічі співала українських народних пісень. Скрізь нас зустрічали дуже привітно, із симпатією і прихильністю. Крім того, у поляків є повага до самих себе, до своїх традицій, мови, культури, героїв. На жаль, саме цього бракує багатьом українцям.

– Літературне життя сучасної Польщі відрізняється від українського?

– Певна різниця є. У Польщі існує багато літературних часописів (майже у кожному місті), де основним критерієм опублікування виступає певний художній рівень автора. Натомість в Україні подібних часописів – жменька (яка, до того ж, з кожним роком зменшується). І друкують там більше не з огляду на якість тексту, а "по дружбі", за певною домовленістю чи вигодою. Є й інша біда – наша держава (Уряд, Верховна Рада, Секретаріат Президента) майже не підтримує письменників і книговидавців, не займається популяризацією сучасної літератури, кожен автор і видавець мусить розраховувати виключно на власні сили. Маємо кілька державних грантів та конкурсів, але це крапля у великому океані, бо ж у нас насправді багато талановитих письменників, які фактично жебракують, аби лише видати собі книжку власним коштом. У Польщі, як на мене, ситуація значно сприятливіша. Маю на це переконання кілька аргументів. Насамперед той, що мої вірші за кілька місяців були надруковані у кількох польських літературних часописах, хоча ніхто з редакторів мене не знав. І ще один суттєвий аргумент – видання моєї книжки у Ченстохові за сприяння посланки Сейму РП. Їй просто сподобалися мої вірші, бо вона сама – поет, тому вирішила зробити мені таку приємну несподіванку – до мого приїзду. В Україні ще жоден депутат мені не посприяв у виданні, хоча з багатьма я особисто знайома... Але, зрештою, і у нас не все так кепсько. Є багато активних і конкурентоспроможних (у відношенні до Європи і світу) письменників, особливо серед наймолодшого покоління, так званих "двотисячників" – сміливих, свідомих, зухвалих, мудрих і незаангажованих...

– Яких, власне, Ви і представляєте.

– Можна сказати, що так. Хоча ми всі дуже різні.

– Окресліть особливості Вашого творчого покоління.

– У нас є підвищена цікавість до глибин народної пам'яті, до давніх культурних традицій нашої землі, які беруть свої витоки з далеких дохристиянських часів, десь аж у Трипільській ері (7–8 тисяч років тому). Це пошуки чогось автентичного, сакрального, глибоко етнічного, суто ментального, вільного від усяких гасел, повчань, патетики. І адаптація усього цього добра до сучасного напіввіртуального життя. Психологізм, екзистенціалізм, неоавангардизм, надмірна епатажність... Прагнемо зацікавити світ чимось особливим і стати доступними для інших сучасних культур. Це проявляється не лише в літературі, а й у малярстві, музиці... Про все це є в матеріалах часопису "Гранослове" (присвяченого сучасній молодій літературі), який я упорядковую і редагую.

– Що можна сказати про участь молодих поетів у громадському й політичному житті України?..

– Не знаю, добре це чи погано, але творча молодь у своїй більшості не є політично заангажованою. І це аж ніяк не прояв байдужости чи відсутність національної свідомости. Той, хто вирішує бути письменником, мусить багато працювати над собою, над підвищенням свого рівня майстерности, вдосконаленням мови, розширенням світогляду і творчої уяви. Така праця вимагає багато часу, відповідно – завжди треба чимось жертвувати. І навпаки – коли береш активну участь у громадському житті, мусиш жертвувати творчим життям.

– Ваші літературні успіхи впливають на громадську роботу?

– Власне, впливають так, що дуже мало часу залишається на все, що поза літературою. Але це не значить, що я стала пасивною у громадському житті. У міру можливостей беру участь у тих заходах, де можу підтвердити свою ідеологічну позицію. Також займаюся просвітницькою роботою – виступаю в навчальних закладах, різних державних і недержавних установах. Без цього не можу. Не маю права цього не робити. Щоправда, вже значно рідше ходжу на мітинги і частіше працюю за комп'ютером. Просто хочу раціонально використати свою творчу енергію, не дати їй розплескатися намарно. У моїх життєвих пріоритетах письменницька праця зараз – на першому місці. Відчуваю від неї неабияке задоволення. Хоча маю ще одну – цілком протилежну – думку: письменники у політику обов'язково повинні йти, бо сучасній українській політиці вельми бракує культури, духовности, ідеологічного стрижня і тієї творчої енергетики, яку мають посвячені у Слово...

– Чи відчуваєте в собі сили на це?..

– Одній людині завжди важко щось змінювати. Тим паче, в такому середовищі... Цілком ймовірно, що незабаром з'явиться потужна команда моїх колег-однодумців. Тоді навіть найнеможливіші речі будуть під силу. Головне – віра і переконлива життєва позиція. Я вже казала кілька років тому і повторюю ще раз: найважливіше в житті – це не зрадити самого себе. І – не приведи Господи – не зупинятися на досягнутому.

Розмову вів
Микола СЕРГІЙЧУК.
Світлина Василя ВАСИЛЕНКА

Видавець Конгрес Українських Націоналістів

Засновник Степан Брацюнь

Редакційна колегія Іван Белебеха, Іван Головацький, Ярослав Радевич-Винницький, Степан Семенюк,

Адреса редакції: 01001,
вул. Хрещатик, 21, пом. 111, м.Київ;
тел./факс (044) 279-78-08
e-mail: nacija@ukr.net
www.nacija.org.ua

Адреса видавця: 01004, вул. Антоновича, 3б, м. Київ, тел./факс 235-37-61

Головний редактор
Михайло Сидоржевський

Реєстраційне свідоцтво:
Серія КВ № 7970, видане Державним комітетом інформаційної політики, телебачення та радіомовлення України 08.10.2003 р.
Передплатний індекс: 09715
Банківські реквізити: СПД Брацюнь Степан, р/р №26008013932801 у філії "Центральне регіональне управління ВАТ "Банк "Фінанси і кредит", ТОВ м. Київ, МФО 300937, ЄДРПОУ 2305606776

Газету набрано і зверстано у комп'ютерно-видавничому центрі Конгресу Українських Націоналістів.

Газету видрукувано у ВАТ "Видавництво "Київська правда"
Замовлення №
Наклад 7 000 примірників
Ціна договірна

Реклама приймається тільки від національного товаровиробника. За достовірність реклами редакція відповідальності не несе.
Відповідальність за достовірність фактів несе автор. Редакція не завжди поділяє точку зору автора. Редакція залишає за собою право редагувати і скорочувати матеріали.
Рукописи не рецензуються і не повертаються. Листування лише на сторінках газети.

0 1 2 3 4 5 6 7 8 9